

гдето грѣ седефния гребенъ
на далечната скрежна гора —
колко приказки крий тя вълшебни
въ притаенитѣ свои недра!

Какъ дълбоко почивать моравитѣ
покорени отъ тазъ тишина —
що снѣга е ревниво изравнилъ
и завилъ подъ една пелена.

А припомняшъ ти жътвени пладни,
кога тичаше нѣкога босъ
подиръ твое то разтирено стадо,
следъ свѣтулките по сѣнокося,

или слушаше да ти приказва
нѣкой весель планински потокъ
що изпѣпя изъ горската пазва
и се вий като сребърень смокъ